

Marjánka: „Život je krásný.“

Paní učitelka Hladká: „ A to říká kdo?“

„Já.“

Mariana Adámková, 4 roky

Do života každého z nás patří škola. Každý si pamatuje to třepotavé chvění před prvním dnem s novou aktovkou na zádech. Nebo tu odvalu a pýchu, že jsme školáci.

Škola je místem, kterým prochází osudy dětí i dospělých. Někdy je místem radosti, jindy trápení, ale vždycky je místem, kde se vypráví a žijí příběhy. A příběh naší školy nás právě čeká.

Škola patří k Lobodicím už od roku 1771. Lobodice tedy patřily k obcím, které zřídily školu ještě před přáním panovnice Marie Terezie, aby „rodičové svých dětí do škol posílali“.

První škola byla umístěna v domě číslo 58. Střecha byla pokrytá slaměnými došky, učilo se v jedné světnici a ve druhé, té menší, měl kantor byt. Zajímavé je, že již tehdy zde učili kantoři s řádným učitelským vzděláním.

V roce 1838 byla škola přesunuta do domu číslo 17, který původně patřil k biskupskému dvoru. Tento dům byl ve vlastnictví obce a vyučovalo se zde až do roku 1904. Dům byl poněkud honosnější, protože měl střechu, kterou kryly tašky. Ale i tak šlo o školu s jedinou třídou a bytem pro učitele. Okresní hejtmánství v Přerově poukazovalo na velký počet žáků, kterému prostory domu nevyhovovaly.

V dubnu 1884 byla zřízena učebna druhé třídy v domě číslo 39. Tuto třídu vedl pomocný učitel Metoděj Daněk, velký hudebník a zpěvák. Až do roku 1904 se tedy učilo v obou domech.

To samozřejmě časem přestalo vyhovovat a tak obec s přičiněním starosty Josefa Turovského, řídícího učitele Jakuba Krčka a členů komise Jana Vaculíka, Antonína Ječmínka a Františka Skřičky, vyčlenila 26 089, 87 korun a nechala postavit na volném pozemku č. 39 novou budovu, která byla 25. 4. posvěcena farářem Janem Vyhlídalem.

A tak dne 29. září 1904 se slavnostně otevřela nová škola, kde už byly připraveny dvě prostorné třídy. V nich vyučoval pan řídící a mladší učitel Jindřich Jurečka. Pan učitel se také nastěhoval do bytu. V budově byl v té době také obecní úřad.

V roce 1941 byl v přilehlé horní místnosti upravený zemědělský útulek pro předškoláky- tedy pozdější školka. Školka dostala novou budovu v roce 1981, kde se také od roku 1982 vaří ve školní kuchyni.

Z příběhu jednotlivých domů tak, jak je vypráví žáci v rámci projektu Znovunalezení sousedé:

Staré domy skrývají spoustu tajemství. Jejich příběhy lze vyčíst z kronik i lánových rejstříků, což jsou soupisy jednotlivých nemovitostí pro snadnější výběry daní.

Dům č. 58 má záznamy až od roku 1771, kdy dům patřil obci a byla zde zřízena první škola. Od roku 1838 dům obývali různí nájemci až do doby, kdy dům v roce 1874 koupil Matěj Havlík, po něm dům zdědil v roce 1922 Antonín Havlík. V roce 1930 byl dům opět prodán rodině Galíčkové. V roce 1948 bydlel v domě Alois Studnička se svou ženou Ludmilou rozenou Galíčkovou a od roku 1981 žijí v domě Prokopovi.

Podle údajů v matriční knize zde bydlela v letech 1882-1883 i porodní bába Anna Slavíková.

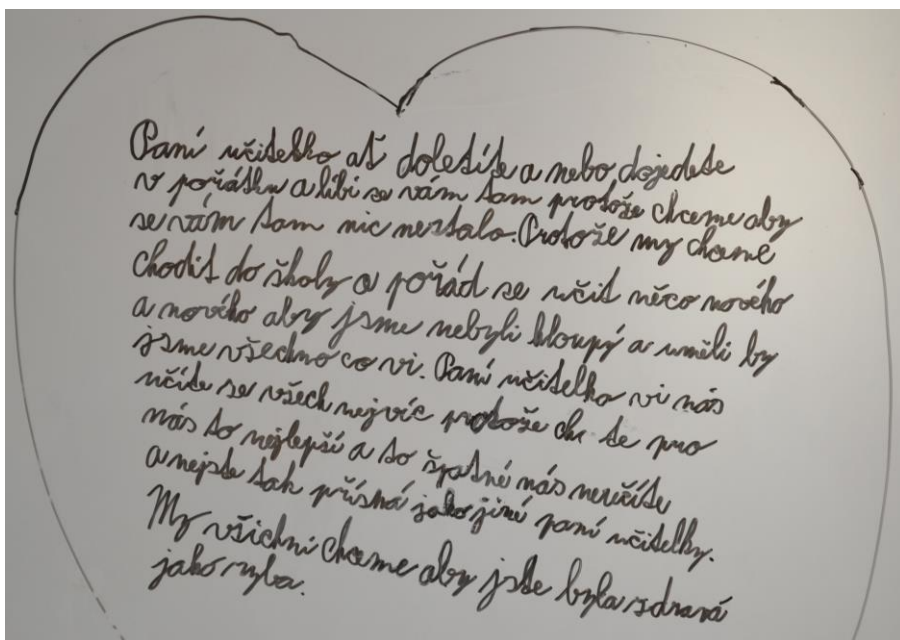

Dům č. 17 je uveden jako půllán. Lán byla polnost, která patřila svobodnému sedlákovi. Bývalý půllán tedy vlastnil v roce 1675 Jiří Přikryl, v roce 1709 jeho syn Jan byl současně rychtářem v Lobodicích. V letech 1703- 1790 byl součástí biskupského dvora. Poté jej obýval majitel mlýna Josef Dvořák, po jeho smrti jej v dražbě získala obec Lobodice a v letech 1838- 1904 zde byla škola. Poté statek v roce 1905 odkoupil Bohumil Khon a jeho rodina dům obývala do roku 1936. V tomto roce dům získali Jindřich a Adéla Vaculíkoví a dnes dům vlastní Vojtěch a Vojtěška Vaculíkoví.

Dům č. 39 měl od roku 1675 mnoho vlastníků z rodiny Tichých a Cíchovy. V roce 1879 majitel František Indrák tuto usedlost přestavěl na hostinec, který zde však nikdy nebyl provozován. V roce 1882 odkoupila za 8 000 zlatých v dražbě dům obec Lobodice a zřídila zde v roce 1885 knihovnu. Sídlí zde nejen škola, ale i obecní úřad.

Kdo jednou prošel těmi velikými vyřezávanými vraty, má v mysli a snad i v srdci ukrytou vzpomínku na učitele, kteří jej provázeli prvními roky školy. A učitelé si pamatují každického žáčka i kvůli drobným radostem či starostem, které spolu prožívali.

Paní učitelko ať doležíte a nebo dojdejte
v pořádku a lábi se vám tam protože chceme aby
se vám tam nic nestalo. Protože my chceme
chodit do školy a pořádk se učít něco nového
a nového aby jsme nebyli hloupí a uměli by
jsme všechno co ví. Paní učitelko ví nás
někte se všech nejvíce protože ch. se pro
máš to nejlepší a to špatné máš merrůde
a nejlepší tak přistáí jako jiné paní učitelky.
My všichni chceme aby jste byla sdraná
jako myla.

Vzpomínky paní učitelky

Jednou z učitelek a ředitelek je i paní Gitta Hladká. Její životní příběh je plný laskavých, veselých, ale i smutných vzpomínek. Přestože v letech, kdy paní učitelka na lobodickou školu nastoupila, nebylo lehké, její žáci na ni vzpomínají s vděčností a láskou. A že těch dětí za 33 let bylo!

Paní učitelka začala v Lobodicích vyučovat 1. září 1956. Tehdy sedělo v lavicích obou tříd 75 žáků. Postupně se ale počet žáků snižoval, až v roce 1989, kdy paní učitelka odešla do důchodu, bylo ve škole zapsáno celkem 36 žáků.

Něco o důstojnosti

Krátce po nástupu do Lobodic si s manželem začali stavět domek a to za velkých obětí. Tehdejší plat učitelky činil 800,- Kč, manžel přinesl domů 1 050,-Kč. Po zaplacení všeho potřebného pro zabezpečení stavby zbývaly rodině se třemi dětmi na jídlo čtyři stovky.

A tak se k stavbě domku přidala i péče o hospodářství- králíky, slepice, kachny, husy, ale i včely. Když se rodina sešla, válely se společně šléšky- válečky ze šrotu. Děti seděly u malého stolečku, dospělí u kuchyňského stolu.

Ale jen to nestačilo. Paní učitelka musela po vyučování jezdit se sousedkou na kopřivy. Už sama cesta byla dobrodružná, protože přes Moravu vedla jen úzká lávka a balancování s kolem a nůši kopřiv bylo vysilující.

Jednou paní učitelka ještě rychle pomáhala vytáčet med a po odvíčkování si dala do úst trochu vosku se zbytky medu na žvýkání. Nevšimla si, že je v soustu ukrytá včela. Ta samozřejmě paní učitelku píchla do jazyka. Nic se nedělo, takže paní učitelka nasedla na kolo a hurá na kopřivy. Ale v okamžiku, kdy se předklonila se srpem ke kopřivám, ucítila, jak jí jazyk natéká. Nezbylo než rychle jet zpět domů- vzduch a studená voda udělaly své, paní učitelka sedla na kolo a ještě se pro kopřivy vrátila. Sousedka už ji čekala s připravenou nůší.

I taková běžná a těžká práce byla trnem v oku. Pan řídící si vzal paní učitelku stranou a domlouval jí, že je nedůstojné, aby učitelka jezdila po vsi s nůží plnou kopřiv. Ale paní učitelka vysvětlila, že vzhledem k nedůstojným platům se musí o rodinu starat i takto a tak na kopřivy jezdila dál.

Něco o povinnosti

Součástí povinností učitele bylo také vedení pionýrského kroužku a kontrola žňových hlídek. I pro děti to byla povinnost, kterou vykonávaly velmi poctivě - ráno v sedm hodin si vyzvedly ve škole stany a dvě skupiny odešly na svá stanoviště k trati. V jedenáct hodin paní učitelka nasedla na kolo a obě hlídky zkontrolovala, podepsala knihu a zase mohla po své práci. Jednou se opravdu od jiskry z parní lokomotivy vznítilo strniště. Naštěstí Pepík Šulců, hasič od malička, rychle zorganizoval děti, které proutky oheň uhasily dříve, než k nim dorazila kontrola.

Něco o kvapné práci

Práce kvapná málo platná, ale někdy je zdrojem pobavení.

Paní učitelka se před odchodem do školy musela postarat nejen o děti, ale i o hospodářství. To znamenalo každé ráno načesat se, obléci blůzku, pak už jen

vkloznout do tepláků a galoší a zatím, co děti snídaly, přichystat i zvířatům. Pak už jen shodit tepláky, obléci pláště, posadit nejstarší na kolo, obě menší pak na sedačku a nosič svého kola, nasednout a hurá do školy.

Také vám něco chybí? No však paní učitelka ve škole zjistila, že pod kabátem nemá sukni - naštěstí si nikdo ničeho nevšiml, jen kolegyně musela pohlídat třídu o něco déle - než se paní učitelka vrátila a mohla důstojně zahájit vyučování.

Něco o víře

V té době byla také víra a příslušnost ke katolické církvi velkou přítěží. Ředitelé škol odpovídali nejen za kvalitní výuku, ale také za smýšlení všech zaměstnanců. Po jedné vydařené inspekci doprovázel pan řídící inspektora na vlak. Slovo dalo slovo a přišlo na přetřes i to, že syn paní učitelky pilně ministruje v kostele. Inspektor nelenil, vrátil se rychle do školy a zkoprnělé paní učitelce sdělil, že syn musí s ministrováním přestat, že musí přinést prohlášení podepsané oběma rodiči o tom, že ministrovat nebude. Jinak bude nucen paní učitelku přeložit někam k Potštátu. To by znamenalo odjízďet prvním ranním o půl páté a vracet se ke své rodině někdy kolem osmé večer. Manžel na něco takového přistoupil jen s největším sebezapřením, ale pan řídící dostal požadovaný doklad a paní učitelka zůstala v Lobodicích. Naštěstí pro nás všechny.

Ve škole se za ty dlouhé roky vystřídalo mnoho řídících i pomocných učitelů.

Někteří zanechali větší stopy, na některé vzpomínají žáci i obyvatelé obce jako na ty, kdo byli nositeli nejen vzdělanosti, ale i kultury.

Jména některých jsou spojena s těžkým obdobím válek, ale i trýznivou kolektivizací.

Věříme ale, že všichni, kteří v lobodické malotřídce učili, zde odvedli poctivou práci, učili s láskou a za své žáčky by dýchali.

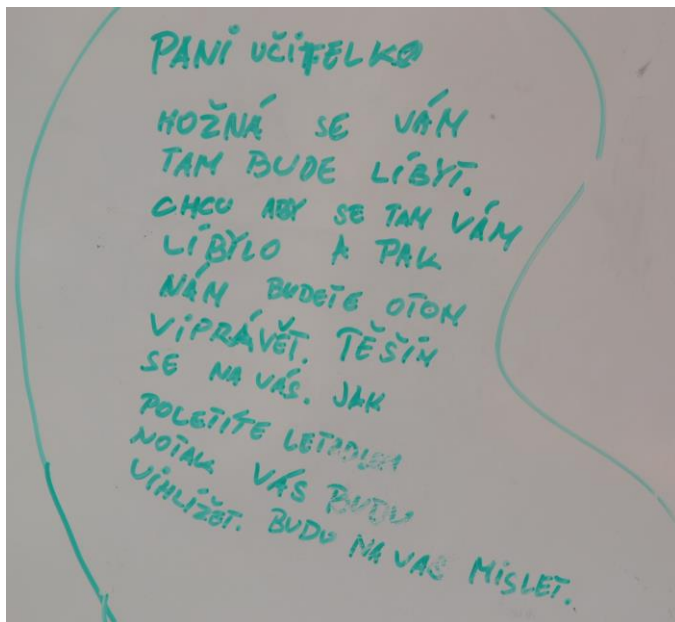
V jejich seznamu najdeme jména známá i jména těch, na něž vzpomínka vybledla. Případně jména těch, na které si pamatovat nemůžeme a kteří by měli mít místo v kronice.

Tak si zkusme představit, jak tehdy vypadalo vyučování, jak vystupovali učitelé:

1771- 1820	František Jančík
1820- 1845	František Tomášek
1845-1874	Josef Blažek
1874- 1876	František Hišťák
1876- 1897	Antonín Libosvářský učil s Metodějem Daňkem, Františkem Hrdinou, Metodějem Hradílkem a Františkem Jurečkou
1897- 1914	Jakub Krček učil s Jindřichem Jurečkou, Josefem Pechou, Hubertem Ondráčkem a panem učitelem Hudečkem
1914- 1915	Josef Horák a Alois Albrecht spolu s Dobromilou Kučerovou
1916	Ladislav Zapletal
1917- 1937	Jindřich Jurečka s Dobromilou Kučerovou, Petrem Poláškem, Karlem Škobrtalíkem, Karlou Rybkovou, Marií Táborskou a Janem Složilem

- 1937- 1940 Oldřich Paseka učil s Augustinem Šimoníkem, Janem Janáčkem, Jarmilou Pavelkovou, Zikmundem Foukalem
- 1940- 1945 Bohumil Fojtík zde byl s Ferdinandem Nevrklou a Vladimírem Skácelem
- 1945- 1958 Marie Táborská vedla Vlastimila Hankeho, Blaženu Hlavinkovou, Miloslavu Švarcarovou, Helenu Jehlářovou a Gittu Hladkou
- 1958- 1963 Gitta Hladká mohla z ideových důvodů vykonávat pouze funkci zastupující ředitelky, navíc si občané přáli ve funkci ředitele muže
- 1963- 1982 Jaroslav Hanzal spolupracoval s paní Gittou Hladkou
- 1982- 1989 Gitta Hladká s Marií Pěchovou
- 1989- 1997 Pavla Obrtelová s Pavlou Janouškovou
- 1997- 2003 Pavla Janoušková

A možná nacházeli na tabuli i takové vzkazy:

O tvořivosti našich žáků vypráví práce, které zvládnou napsat i prvňáčkové- sice s chybami, ale s velkým srdcem. Je potěšením každého učitele vést třídu, ve které jsou takové děti.

Je povinností učitelů provést děti úskalím vzdělávání- a to se v naší malé škole daří po celou dobu její existence.

Kromě pěkných vztahů, které oceňují všichni návštěvníci i dospělí, se kterými spolupracujeme, přináší děti i různá ocenění.

Naši žáci opakovaně uspěli v mezinárodní soutěži Matematický klokan:

2014 1. místo **Sára Kurowská, Natálie Prokopová**

2. místo **Ondřej Kejval**

2013 1. místo **Ondřej Kejval, Martin Studnička, Matěj Vojáček, Natálie Prokopová**

2012 1. místo **Ondřej Kejval, Martin Studnička, Tomáš Studnička, Natálie Prokopová**

2011 1. místo **Radek Čelustka, Natálie Prokopová**

2010 1. místo **Radek Navrátil**

V roce 2014 vyhráli první místo ve výtvarné soutěži **Václav Blanárovič a Ema Gregovská**, další místa obsadili **Nikolas Špinka a Michaela Symerská**, v roce 2013 zvítězila **Eva Koschatzká**, v roce 2012 **Matěj Vojáček**.

V letech 2012 a 2013 byla na základě výsledků vyhlášena nejlepší žákyní Olomouckého kraje **Natálie Prokopová**.

V roce 2012 získala škola díky pomoci všech žáků titul **Zelená škola Olomouckého kraje**.

V roce 2014 jsme obdrželi prestižní ocenění **Světová škola**.

Škola je především pro děti. A věříme, že všechny děti z Lobodic mají v sobě spoustu talentů. Snažíme se tedy dětem dát příležitost své talenty a naděje objevit tak, jako to dělali naši předchůdci.

Ve škole prožíváme své malé i velké osudy, sdílíme své pocity, radosti, smutky- ať jsme dospělí či malí. Sdílíme velkou část svých životů. V lobodické malotřídce hledáme společně to, co nelze ocenit penězi.

Všichni získáváme bohatství, které nikde nekoupíme. A možná nám pomůže někdy později, možná to bude krásná vzpomínka, možná další setkání, ale určitě je to příležitost být dobrými lidmi a prožít krásný život.